

גליון היכל הקודש

וועכענטליכע גליון ארויסגעגעבן דורך
מוסדות היכל הקודש ברסלב וויליאמסבורג
נתיסדה ע"י כ"ס מרו מוהרא"ש ז"ע

זמנים (NYC)

הדלקת הנרות.....6:26
מוצאי יו"ט.....7:53
שיעורים כסדרן [שמיי עזרת]
נ"ך.....דברי הימים א' כ"ח-כ"ט
בבלי.....ביצה כ"ח
ירושלמי.....נזיר ל"ד
תוספתא.....תענית ב'
רמב"ם.....בית הבחירה ו'

שעה 11, גליון 4 (510)

שמחת תורה, שעת תשפ"ב לפ"ק

מוהרא"ש דערציילט

טאנצן מיט די הייליגע תורה

דער הייליגער רמב"ם שרייבט (הלכות לולב, פרק ה', הלכה ט"ו) אז א איד דארף זיך זייער פרייען מיט די מצוות וואס ער טוט, ער דארף זיין זייער פרייליך מיט דעם וואס ער דינט דעם אייבערשטן, און ווער ס'איז נישט פרייליך מיט זיין עבודת ה' קען באקומען אויף דעם א גרויסע שטראף, אזוי ווי דער פסוק זאגט ביי די תוכחה אז די אלע שווערע שטראפן וועלן קומען ווייל מ'האט נישט געדינט דעם אייבערשטן מיט שמחה און מיט א פרייליך הארץ, ווי דער פסוק זאגט (דברים כ"ח, מ"ז), "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב". און ווער עס

קען איד אויך לערנען תורה?

ומתוקים מדבש ונפת צופים

דער גאון רבי שמעון שנואב זצ"ל איז געפארן אלס בחור פון אמעריקע קיין פוילן צו לערנען תורה אין לשיבה אין די שטאט מיר, אויפ'ן וועג אהיים האט ער באשלאסן זיך אפצושטעלן אין שטאט ראדין צו טרעפן דעם הייליגן חפץ חיים זי"ע און נעמען א ברכה. ביים חפץ חיים איז געווען א גרויסע חשיבות ווען ער האט געזען א בחור וואס לערנט פלייס, נאכדערצו אז דער בחור האט זיך געשלעפט פון אמעריקע קיין אייראפע צו לערנען תורה, דעריבער האט ער אים זייער מקרב געווען און אים געלאדענט צו זיך אהיים אויף שבת.

דעמאלט איז געווען פרשת בשלח, שבת שירה, ווען מ'ליינט אין די פרשה וועגן די מן. ביי די סעודה האט דער חפץ חיים זי"ע גערעדט פון די מן, ער האט זיך געקווישט די פינגער מיט ליבשאפט און געשמאק און איז געווען אזוי איבערגענומען פון די מן, ער האט געזאגט, "מן מן! וואסערע געשמאקע טעמים האט די מן געהאט! מען האט דאך געקענט שפירן אין די מן אלע טעמים פון די וועלט!"

רבי שמעון איז דארט געזיצן ביים טיש, ער איז געווען א ניגערירער בחור און ער האט זיך גענומען די שטארקייט צו פרעגן דעם חפץ חיים זי"ע, "און וואס איז געווען מיט איינעם וואס האט נישט געוואלט שפירן קיין שום טעם אין די מן, וואסערע טעם האט ער געפילט?"

האט דער חפץ חיים זי"ע אים געזאגט אזוי, "קוק אהער, אין די תורה איז דאך אויך דא אלע טעמים אין די וועלט, ס'דא פשט רמז דרוש און סוד, איינער האט מער ליב צו לערנען בעיון און א צווייטער מער פשוט, איינער האט מער ליב פשוט און א צווייטער האט מער ליב דרושים און פלפולים, איינער האט ליב דרוש און א צווייטער וויל מחדש זיין אייגענע חידושים, ס'דאך דא אזויפיל חלקים אין די הייליגע תורה אז יעדער איינער קען זיך טרעפן זיין ווינקל וואס ער האט ליב און זיך מחנה זיין דערמיט, ער קען שפירן אין די תורה געוואלדיגע געשמאקע טעמים."

דער חפץ חיים זי"ע האט ווידער געקווישט די פינגער מיט געשמאק און ליבשאפט און ווייטער ממשיך געווען, "תורה תורה! וואסערע געשמאקע טעמים איז דא די הייליגע תורה! מען קען דאך שפירן אין די תורה אלע טעמים פון די וועלט! ווידער זענען אבער דא מענטשן, און אויך בחורים אין לשיבה, וועלכע דרייען זיך ארום פוסט און ליידיג, זיי פארברענגען די צייט מיט נארישקייטן, וויפיל מ'זאל זיי זאגן אז די תורה איז זיס און געשמאק, שפירן זיי אבער נישט דעם געשמאקן טעם אין דעם..."

רבי שמעון האט שוין גוט פארשטאנען דעם ענטפער צו זיין פראגע, ווער עס האט נישט געהאט קיין שכל צו אויסוועלן א גוטע טעם וואס ער וויל פילן אין די מן, האט טאקע נישט געשפירט קיין שום טעם דערין, און די זעלבע איז מיט די הייליגע תורה, אויב איינער וויל נישט שפירן קיין טעם, שפירט ער וואלט זיך ווען געקענט פאלען די פינגער, איינער זאכן מיט וואס ער וואלט זיך ווען געקענט פאלען די פינגער, איינער וואס האט אבער דעם קאפ אויפ'ן פלאץ, וועט אנהויבן לערנען די הייליגע תורה, און דאן וועט ער שוין שפירן דעם געשמאקן טעם אין די

א גוט ווארט

עס איז מקובל פון הייליגן רבי'ן אז אום שמיני עצרת טיילט מען פון הימל פרנסה פאר יעדן איינעם פאר די גאנצע יאר. אום שמיני עצרת זאגט מען די "תפלת גשם", מען בעט דעם אייבערשטן פאר רעגן, און דאס איז די זעלבע ווי פרנסה (תענית ג'), ווייל אלע געברויכן פונעם מענטש וואקסן דורך די רעגן. דערפאר איז גוט אויסצונען די ספעציעלע עת רצון און זיך אויסבעטן פרנסה מיט גרויס שפע פאר די גאנצע יאר.

דער אמת איז אבער אז ווען מ'בעט דעם אייבערשטן אויף פרנסה, איז דאס פאקטיש א תפלה אז מ'זאל נישט ווערן אין פעס, אז מ'זאל זיך נישט אויפ'רעגן. דער רבי זאגט (ליקוטי מוהב"ו, חלק א, סימן ט"ח) אז פרנסה ווענדט זיך אין וויפיל מ'הייט זיך אפ נישט צו ווערן אין פעס. איידער מ'וויל שיקן פאר א מענטש פרנסה פון הימל, פרויבירט מען אים קודם אויס מיט א נסיון פון פעס, מ'שיקט אים אונטער פפעס א זאך וואס קען אים גוט אויפ'רעגן, און אויב דער מענטש פאלט דורך און ער רעגט זיך אויף, דאן פארלירט ער די פרנסה, ווי דער פסוק זאגט (איוב י"ח, ד') "טרף נפשו באפו", ווען דער מענטש אפער קאפ, ער האלט זיך איין און רעגט זיך נישט, דאן באקומט ער א גרויסע שפע פון פרנסה. דערפאר דארף מען בעטן אלעמאל דעם אייבערשטן, און ספעציעל אין דע עת רצון פון שמיני עצרת, אז מ'זאל זוכה זיין צו זיין א רואיגער און געלאסענער מענטש, מ'זאל זיך קיינמאל נישט אויפ'רעגן, און אזוי וועט מען שוין אויטאמאטיש זוכה זיין אויך צו פרנסה בריוח.

מ'דארף אבער אויך געדענקען וואס דער רבי זאגט (ליקוטי מוהב"ו, חלק א, סימן ט"ט) אז פרנסה קומט פאר א מענטש נאר אין זכות פון זיין נויב. און באמת גייט דאס אינאיינעם מיט וואס דער רבי זאגט אין די פריערדיגע תורה (שם, סימן ט"ח) אז דורך פעס פארלירט מען די פרנסה, ווייל ווען א מענטש איז אינדערהיים מיט זיין נויב, קען ער אסאך מאל האבן נסיונות צו ווערן אויפ'גערעגט, נישט אלץ איז די הויז אזוי צוזאמגענומען ווי ער האט געוואלט, און אזוי ווייטער איז דא גענוג סיבות ווי די נויב קען ברענגען דעם מענטש צו ווערן אויפ'גערעגט.

וואס טוט אבער נישט א מענטש פאר פרנסה? עס לוינט זיך איינצוהאלטן און קיינמאל נישט ווערן אויפ'גערעגט, ספעציעל אינדערהיים אויף די נויב, און אזוי וועט מען האבן פרנסה ב'שפע צו קיין פראבלעמען. אדרבה, א מענטש דארף זיך אנטשטרענגען מכבד צו זיין די נויב און איר שצען און ארויפקוקן, און דאס וועט אים ברענגען גרויס עשירות, אזוי ווי רבא האט אָנגעזאגט פאר די מענטשן פון מחוזא (ב"מ נט), "זייט מכבד אייערע נויבער, וועט איר ווערן רייך".

דעריבער, בשעת מ'זאגט די תפלת גשם, איז א גרויסער עת רצון צו מתפלל זיין צו זיין א רואיגער מענטש און קיינמאל זיך נישט אויפ'רעגן, צו מכבד זיין די נויב און איר נישט מצער זיין, און אויף צו האבן פרנסה גרינגערהייט מיט גרויס שפע פאר די גאנצע יאר.

(קניטקס שמחת תורה)

שאלות ותשובות ברסלב

ווי אזוי קען מען זיך אויסארבעטן די מדה פון קנאה?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

יגשר פח אויף די הערליכע שיעורים וואס זענען ממש מחנה נפשות.

איך וויל פֿרעגן ווי אזוי מ'קען זיך אויסארבעטן די מדה פון קנאה; איך האב זיך קיינמאל געקענט אלס א מענטש וואס האט די שלעכטע מדה, איך בין א מענטש וואס פארגינט יעדן, און איז באַמט פֿרייליך מיט יענעמ'ס הצלחה און גוטס, לעצטנס איז אָבער דא ביי מיין ארבעט א אינגערמאן וואס האט מיר געמאכט אנערקענען אז איך האב יא די שלעכטע <<<<<<

>>>>>> הייליגע תורה.

און דאס איז וואס חז"ל זאגן (מכילתא, בשלח) "לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן", די תורה איז נישט געגעבן געווארן נאר פאר די וואס האבן געגעסן דעם מן. ווען א איד איז זוכה צו לערנען די הייליגע תורה, קען ער שפירן אין דעם אלע גוטע טעם, פונקט ווי ביי די מן.

א איד קען טראכטן צו זיך, "גע, דאס איז נישט געמאכט פאר מיר, איך ארבעט שווער און איך האב נישט קיין צייט צו לערנען, איך האב נישט קיין גוטע קאפ און איך פארשטיי נישט קיין לערנען, איך בין אן אומגעדולדיגער מענטש און איך האב נישט קיין געדולד זיך צו זעצן לערנען, איך געדענק סיי ווי נישט וואס איך לערן, איך וועל קיינמאל נישט שפירן א זיסקייט אין די הייליגע תורה", און אזוי ווייטער האט יעדער מענטש זיינע אייגנארטיגע תירוצים פארנוואס די תורה איז נישט געמאכט פאר אים. דער אמת איז אָבער אז דער אייבערשטער האט געגעבן די הייליגע תורה פאר יעדן איד אן אויסנאם, און יעדער איד האט א וועג ווי אזוי ער קען אויף האבן א שייכות מיט די הייליגע תורה, יעדער איד קען זוכה זיין צו שפירן דעם געשמאקן זיסן טעם פון די הייליגע תורה, און דאס וועט אים געבן א טעם און ספוק אין זיין לעבן.

דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן א "סדר דרך הלימוד" (שיחות הר"ן, סימן רפ"ד), א וועג ווי אזוי יעדער איד קען זוכה זיין צו לערנען די הייליגע תורה; אז מ'קען זאגן די ווערטער פון תורה אפילו מ'פארשטייט נישט וואס מ'זאגט, און אפילו מ'גערעכט נישט וואס מ'לערנט. אויף דעם וועג קען יעדער איד לערנען, אפילו מ'האט א שוואכע קאפ, אפילו ווען מ'האט נישט קיין געדולד, אפילו ווען מ'האט נישט קיין געהעריגע חכמות און מגיד שיעור, און אפילו ווען מ'האט נישט גענוג צייט; מ'דארף בלויז עפענען א חומש, א משניות, א גמרא, א מדרש, א שלחן ערוך, און אזוי ווייטער אלע חלקים פון די הייליגע תורה, און אנהויבן זאגן די הייליגע ווערטער; מיט דעם האט מען די מצוה פון לימוד התורה, און דאס הייליגט דעם מענטש און דערנענטערט אים צום אייבערשטן.

דאס קען יעדער איד באווייזן, כאטש אפאר שורות תורה יעדן טאג. דער רבי האט אמאל פארגעהאלטן א איד פארנוואס ער לערנט נישט (ליקוטי מוה"ר, חלק א, סימן רפ"ד), האט דער איד זיך פארענטפערט אז ער האט נישט קיין צייט צו לערנען ווייל ער איז זייער פארנומען מיט זיינע געשעפטן. האט אים דער רבי געזאגט אז פון דעסט וועגן דארף ער פרובירן אראפ צו גיב'ענען אביסל צייט צו לערנען. און דער רבי האט מיט דעם אויסגעטייטשט דאס וואס חז"ל זאגן (שבת לא.) אז מען פֿרעגט דעם מענטש אויף יענע וועלט, "קבעת עתים לתורה?", בפשטות מיינט עס אז מען פֿרעגט דעם מענטש אויב ער האט באשטימט יעדן טאג א צייט צו לערנען, אָבער דאס ווארט "קבע" קען אויך מיינען גיב'ענען, אזוי ווי דער פסוק זאגט (משלי כ"ב, כ"א) "קבע את קבעיהם נפש". דאס מיינט צו זאגן אז מען פֿרעגט דעם מענטש אויב ער האט אראפגעגיב'ט עפעס צייט צו לערנען תורה.

ווען א איד הערט זיך צו צו די הייליגע עצות פון רבי'ן, ער ווייסט דאך ביי זיך ווי אזוי זיינע טעג און יארן לויפן דורך מיט גארנישט, ער ווייסט ביי זיך וויפיל צייט ער פארברענגט און ווי ווייניג ער איז אנגעבינדען אין די הייליגע תורה, און ער נעמט דעם "סדר דרך הלימוד" פון הייליגן רבי'ן, ער נעמט זיך פאר אז יעדן טאג וועט ער עפענען די הייליגע תורה און זאגן די ווערטער פון תורה, דאן קען ער זיך אמת'דיג פֿרייען און טאנצן מיט די תורה, ווייל ער ווייסט שוין א וועג ווי אזוי ער וועט אויסנאָצן די קומענדיגע יאר ווי עס דארף צו זיין, און זיין מקושר מיט די הייליגע תורה.

(קונטרס שמחת תורה)

>>>>>> האלט זיך גרויס און ס'פאסט אים נישט זיך פֿרייען מיט'ן אייבערשטן איז א זינדיגער און נארישער מענטש, אויף אים זאגט דער פסוק (משלי כ"ה, ו) "אל תתהדר לפני מלך", און פארקערט, ווער ס'קוקט נישט אויף זיין אייגן פֿבוד, ער טאנצט און ער פֿריידט זיך מיט'ן אייבערשטן און מיט זיין תורה, אזא מענטש האט די ריכטיגע פֿבוד, אזא מענטש דארף מען ארויפקוקן, אזוי ווי דוד המלך האט געזאגט (שמואל ב' ו, כ"א) "ונקלתי עוד מזאת והייתי שפל בעיני", ווען מ'האט געטראגן דעם הייליגן ארון האט דוד המלך געטאנצן און זיך געפֿריידט מיט'ן אייבערשטן, ווי דער פסוק זאגט (שם, ט"ו) "ותרא את המלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'", עס איז אים נישט אנגעגאנגען אז מ'קוקט אים אראפ, עס איז אים נישט אנגעגאנגען אז ער ווערט פארשעמט, ער האט נאר געטאנצן און זיך געפֿריידט מיט'ן אייבערשטן, פאר די פֿבוד פון די הייליגע תורה.

ווען עס קומט צו די הקפות, ווען אידן טאנצן און פֿרייען זיך מיט'ן אייבערשטן און מיט זיין הייליגע תורה, טאר זיך א איד נישט שעמען צו טאנצן און זיך מיטפֿרייען, נישט זיצן אין די זייט און קוקן ווי יענער טאנצט, נאר אריינגיין אינעווייניג צו טאנצן צוזאמען מיט אלע אידן, און זיך פֿרייען און דאנקען דעם אייבערשטן. אפילו א מענטש האט מורא אז מ'וועט אים אַנקוקן אז ער איז נאריש אז ער טאנצט אזוי שטארק, טאר ער נישט קוקן אויף דעם.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק ב, סימן כ"ד) "מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד", ס'איז א גרויסע מצוה צו זיין פֿרייליך אלעמאל, און דער רבי איז דארט מאַרדך אז אפילו ווען א מענטש גייט דורך צרות און שוועריקייטן אין זיין לעבן, דארף ער זיך אַנשטרענגען און פרובירן מיט אלע כוחות צו זיין נאר פֿרייליך שטענדיג, און זיך אפילו נאריש מאַכן מיט שטותים, אבי ער זאל זיין פֿרייליך.

רבי נתן איז דאס מסביר (ליקוטי הלכות, הלכות נפילת אפים, הלכה ד, אות ה) אז ווען א איד זאל ווען אמת'דיג וויסן און פארשטיין ווי שטארק דער אייבערשטער האט אים ליב, ווי חשוב ער איז אין הימל, ווי גרויס עס איז די חשיבות פון זיינע מצות און מעשים טובים, ווי טייער ער איז ביים אייבערשטן בלויז דערפאר וואס ער איז געבוירן געווארן אלס איד; וואלט ער פון דעם אליין שוין געווארן אזוי פֿרייליך, אז ער וואלט נישט אויפגעהערט צו טאנצן און זיך פֿרייען מיט דעם א גאנצן טאג.

נאר ליידער זענען מיר אין גלות, מיר זענען ווייט פונעם אייבערשטן, מיר שפירן נישט אז דער אייבערשטער איז מיט אונז און ער האט אונז ליב, דערפאר דארף מען טרעפן אלע סארט עצות און וועגן ווי אזוי זיך פֿרייליך צו מאַכן. אָבער ווי נאר א איד ווערט פֿרייליך, ווערט ער שוין דערנענטערט צום אייבערשטן, ער הויבט שוין אן צו שפירן דעם אייבערשטן, און דאן ווערט ער שוין פֿרייליך מיט'ן אייבערשטן אליין.

א תלמיד פון רבי נתן האט אמאל געטראפן זיין רבי'ן ביי א חתונה פון א ווייטע קרוב, און רבי נתן האט דארט זייער געטאנצן און זיך געפֿריידט, דער תלמיד האט נישט געקענט פארשטיין פארנוואס רבי נתן טאנצט אזויפיל און פֿריידט זיך אזוי שטארק ביי די חתונה, ער איז געווען בלויז א ווייטער קרוב, און ער איז נישט געווען עפעס ספעציעל נאנט מיט די מחותנים. האט אים רבי נתן ערקלערט אז ער טאנצט בכלל נישט צוליב די חתונה, ער טאנצט בלויז ווייל ער פֿריידט זיך און ער דאנקט דעם אייבערשטן אז ער איז א איד, אז ער איז זוכה צו דינען דעם אייבערשטן; אויב אָבער וועט ער זיך נעמען טאנצן סתם אזוי אין א גרינעם דינסטאג, וועט דאס אויסזען זייער מאַדע, אָבער אז עס מאַכט זיך אים א גוטע געלעגנהייט אז ער איז ביי א חתונה, האט ער דאך שוין אלע רעכטן צו טאנצן און זיך פֿרייען דארט, און דעריבער נוצט ער דאס טאקע אויס צו די מאַקסימום...

יעצט, ווען מיר האלטן ביי די הייליגע הקפות, געבט מען אונז די געלעגנהייט צו טאנצן און זיך פֿרייען מיט די הייליגע תורה און מיט'ן אייבערשטן, לאמיר דאס אויסנאָצן ווי עס דארף צו זיין, נישט קוקן אויף קיינעם און אויף גארנישט, נאר טאנצן און זיך פֿרייען מיט'ן גאנצן כח.

רבי נתן שמועסט אויס באַריכות (ליקוטי הלכות, הלכות נפילת אפים, הלכה ד) אז יעדער מענטש וואס האט נאר א טראַפ שכל, אפילו א גוי, אויב וועט ער גוט אריינטראכטן ווער ער זען אז ס'איז באַמת נישטא מיט וואס צו זיין פֿרייליך אויף די וועלט. די וועלט איז פול מיט אזויפיל צרות און יסורים, יעדער מענטש אן אויסנאם מוטשעט זיך אויף די וועלט מיט אזויפיל שוועריקייטן און פֿראַבלעמען, אז ס'איז אמת'דיג נישטא מיט וואס צו זיין פֿרייליך. אפילו ווען מען האט שוין יא א גוטן טאג, ווען עס גייט שוין יא <<<<<<

עפֿעס גוט פאר א מענטש, איז עס געווענליך אויף אויסגעמישט מיט פילע שוועריקייטן און צרות. די אײנציגסטע זאך וואס קען פרייליך מאכן א מענטש אויף דער וועלט, איז נאר אַמונה. ווען א איד גלייבט און ווייסט אז דער אייבערשטער פירט די גאנצע וועלט, און אפילו די זאכן וואס זענען אויס אז ס׳איז נישט גוט, איז באַמט נאר פאר זיין טובה, און ער ווייסט אז ער גלייבט נישט אויף די וועלט פאר אייביג, איין טאג וועט ער אוועקגיין פון די וועלט און דאן וועט זיך אנהויבן זיין ריכטיגע לעבן, דעמאלט וועט ער האבן מנוחה, דעמאלט וועט ער באקומען שכר אויף יעדע קליינע גוטע זאך וואס ער האט אריינגעכאפט צו טון אויף די וועלט, אויף יעדע זאך וואס ער האט מקיים געווען אויף די וועלט, אויף יעדעס מאל וואס ער האט זיך צוריק געהאלטן פון אן עבירה, און אויף יעדע מאל וואס ער האט זיך אנגעשטרענגט צו טון דעם רצון פונעם אייבערשטן; נאר אזא מענטש קען אמת'דיג זיין פרייליך.

איינער וואס האט נישט קיין אַמונה, ער גלייבט נישט אז דער אייבערשטער פירט אים אויף טריט און שריט און יעדע זאך וואס ער גייט דורך איז מיט א פונקטליכער חשבון, ער גלייבט נישט אז ס׳איז די גאָר א וועלט וואס דארט באקומט מען שכר אויף די גוטע מעשים וואס מען האט געטון אויף די וועלט, אזא מענטש האט באַמט נישט מיט וואס זיך צו פרייען אויף די וועלט, ער בראַט זיך און ער פֿרעגלט זיך אין צרות און אין יסורים, און ער האט נישט מיט וואס זיך צו טרייסטן.

דערפאר זאגן מיר ביי די הקפות דעם קאפיטל כ"ט אין תהלים, וואס דאס איז מסוגל אוועקצוטרייבן פונעם מענטש די רוח שטות, די שלעכטע מחשבות וואס האבן זיך אריינגעכאפט אין זיין מח, אזוי ווי דער רבי זאגט (ספר המדות, אות קפ"ה, סימן ו') "השבֿעה קולות שֿאמר דוד על המים, בַּדבורן מכניעין הרוח רעה". ווייל די אײנציגסטע וועג צו ווערן אמת'דיג פרייליך איז נאר דורכ'ן אוועקטרייבן פון זיך די שלעכטע מחשבות פון כפירה וואס כאפן זיך אריין אינעם מענטש'ס מח. ווי לאנג די רוח שטות געפונט זיך אין אים, ער האט נישט א קלארע און ריינע אַמונה אינעם אייבערשטן, וועט ער קיינמאל נישט קענען זיין פרייליך. אויך דער שם מ"ב, וואס דאס איז דער "אנא בכח", האט אויך די סגולה אוועקצוטרייבן פונעם מענטש אלע שלעכטע מוזיקים וואס ווילן אריינברענגען אינעם מענטש פפירות און אפיקורסות רחמנא ליצילן און אים אוועקשלעפן פונעם אייבערשטן, און אזוי אים דערביטערן דאס לעבן.

וועט א מענטש פֿרעגן, "אויך ווייס טאקע אז נאר מיט אַמונה קען איך האבן א גוט לעבן אויף די וועלט, וואס זאל איך אָבער טון אז איך האב נעבנד פארלוירן מיין אַמונה? איך האב אז אַנגעליינט מיט שלעכטע זאכן, איך האב זיך אנגעהערט מיט כפירה'דיגע זאכן, און איך שפיר מער נישט דעם אייבערשטן, איך שפיר זיך אזוי ווייט פון די הייליגע אַמונה, וואס זאל איך יעצט טון?" אויף דעם האט דער אייבערשטער רחמנות געהאט אויף אונז און אונז געשיקט דעם הייליגן רבי'ן, וואס ער האט דעם כח אונז אויסצוהיילן און אונז ארויסשלעפן פון די בלאטיגע זומפן אין וואס מיר זענען אריינגעפאלן.

דער הייליגער רבי האט דערציילט (ספרי מעשיות, מעשה א') אז ס׳איז געווען א בת מלך וואס אן אכזריות'דיגער קעניג איז איר נאכגעלאפן און איר געוואלט הרגענען, זי איז אנטלאפן צו א פעסטונג פון וואסער, און דער קעניג האט איר נאכגעשאסן מיט צען ערליי פֿיילן, וואס איז געווען באַשמירט מיט צען ערליי סם, און אזוי איז זי אריינגעלאפן אינעם פעסטונג און דארט געפאלן חלשות, און דער רבי האט אויסגעפירט, "און איך הייל זי".

די בת מלך איז יעדער איד, וואס איז באליבט ביים אייבערשטן ווי אן איינציג קינד, און דער שלעכטער

ער איז מורא'דיג א מצלח, און ס'זעט מיר אויס ווי ער האט אלעס אין זיין לעבן, וואס איך חלום אויף דעם, און איך ווייס אז איך וועל קיינמאל נישט קענען צוקומען צו דעם, און איין טאג האב איך זיך פשוט געכאפט אז איך בין אים מקנא.

דאס איז פאר מיר א טאפלעטע שווערע געפיל, איינס אז איך האב די שווערע שלעכטע מידה, און אויף אז איך קען נישט פטור ווערן פון די געפיל אז איך בין אים מקנא. וואס קען איך טאן צו דעם? ווי אזוי ארבעט איך אויס די שלעכטע מידה?

יישר כח
תשובה:
בעזרת ה' יתברך

לכבוד ... גרוי יאיר
איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

דיין פראבלעם איז נישט אזוי געפערליך, דו ווייסט כאטשיג אויף וואס דו ליידסט. רוב מענטשן האבן די פראבלעם פון קנאה, אָבער דער צרה איז אז זיי ווייסן ניטאמאל אז זיי האבן קנאה, זיי עסן זיך אויף פון אנדערע מענטשן אן דעם וואס זיי זאלן קענען קלאר ארויסזאגן: "איך לייד פון קנאה"; זיי מאכן מחלוקות, זיי בארעדן מענטשן, זיי טראכטן מען דארף דעם באגראבן און דעם אויסרייסן - אן דעם וואס זיי זאלן קענען זאגן די ווערטער וואס דו זאגסט: "איך לייד פון קנאה", "איך האב א צרה", "איך דארף הילף".

מורה"ש זאגט, אלע צרות און אלע פראבלעמען הייבט זיך אן מיט קנאה; מענטשן ווערן אויפגעגעסן פון קנאה. אלע מחלוקות צווישן משפחה, שכנים, חברים וכדומה - אלץ איז קנאה, מען פארגעסט פונעם אייבערשטן, מען פארגעסט אז די וועלט פירט זיך מיט א בעל הבית. דאס וואס דער האט אזא ווייב און קינדער, געלט, א שיינע הויז, א שיינע קאר - איז מיט א חשבון פון הימל, עס האט גארנישט מיט'ן מענטש, און דאס וואס איך האב און וואס איך האב נישט - איז פונעם אייבערשטן, איז דאך נישט שייך קיין קנאה.

נאך אביסל וועלן מיר אלע צוריק גיין צום אייבערשטן, עס וועט אונז גארנישט נוצן. עס קומט א צייט וואס מען וועט אונז אלע צוריק לייען פון וואו מיר זענען געקומען, מיר זענען באשאפן פון די ערד און דארט וועלן מיר צוריק גיין; דארט איז נישטא קיין קנאה, דארט איז יעדער פארנומען מיט זיך אליינס.

מורה"ש האט דערציילט, עס איז געווען א חבדסקער חסיד און משפיע רבי מענדל פוטערפאס זכרונו לברכה, די רופן זמח שמם האבן אים פארשיקט קיין סיביר, דארט האט ער געארבעט אין די ביטערע פֿרעסטן, ער פלעגט נעמען די מתים, די טויטע אידן און זיי באערדיגן, האט ער דערציילט אז ער האט געזען אן אינטערעסאנטע זאך ביי די טויטע, קיינער קוקט נישט אויפ'ן צווייטן; אלע ליגן אויף דער ערד מיט'ן פנים ארויף, ווישטא קיין קנאה, קיינער קוקט נישט אויפ'ן חבר; אלע ווארטן מען זיי שוין ברענגען לקבורה.

דו ווייסט כאטשיג דיין פראבלעם - קענסטו דאך גלייך נעמען די רפואה פון רבי'ן. דער רבי האט אונז אלע פארשריבן א גרויסע רעצעפט, ווי נאר מען ווייסט אז מען איז נישט בסדר - קען מען גלייך איינגעמען דעם איינשפרייך און מען ווערט אויסגעהיילט, דער רבי'נס רעצעפט איז: "התבודדות"; מען זאל גיין אין א פלאץ וואו קיינער איז נישט דארט און בעטן דעם אייבערשטן אויף די אייגענע שפראך, זיך אויסשמועסן אזוי ווי מען שמועסט מיט א נאנטער פריינט און אים בעטן מען זאל ארויסגיין פון די שלעכטע נאטורן.

יעצט אז דו ווייסט פונקטליך דיין פראבלעם זאלסטו נעמען די עצה פון רבי'ן, זאג פאר'ן אייבערשטן די ווערטער:

"הייליגער באשעפער, העלף מיר, איך וויל זיין אן ערליכער איד, העלף מיר איך זאל זיין פרייליך, איך זאל זיין צופרידן מיט וואס איך האב און מיט וואס איך האב נישט, איך זאל געדענקען אז דו פירסט אלעס, אלעס וואס איך האב - איז פון דיר; מיין ווייב, מיין קינדער, מיין געלט, מיין הויז, מיין קאר - אלעס אלעס איז פון דיר מיט א פונקטליכער חשבון, העלף מיר איך זאל געדענקען אז קיינער קען מיר גארנישט צונעמען און קיינער קען מיר גארנישט געבן.

רבונת של עולם, העלף מיר, הייל מיר אויס; העלף מיר איך זאל קענען אויסארבעטן מייןע מידות. איך בין אזוי פארדארבן, איך האב אזעלכע פארדארבענע מידות, איך בין מקנא אנדערע, איך פארגעס אז דו ביסט דא, איך פארגעס אז דו געבסט אלעס, דו מאכסט אלעס, דו טוקסט אלעס, איך קוק אויף דעם און אויף יענעם, איך פארגעס פון דיר.

הייליגער באשעפער, העלף מיר איך זאל געדענקען פון תכלית, איך זאל געדענקען אז נאך אביסל גייט מען מיר אריינלייגן אין די ערד, דארט איז נישטא דער מיט יענער, דארט איז דא ווערים און מיין, דעמאלט וועט מען אפיר נעמען מייןע מעשים; מיין דאווענען, מיין לערנען און מייןע גוטע מעשים, נאר דאס וועט זיין חשוב, מען וועט אפצייילן אלע פֿרקים משניות וואס איך האב גורס געווען, מען וועט אפצייילן אלע קאפיטלעך תהילים און פלעטער גמרא, דאס וועט זיין חשוב; בעט איך דיר רבונת של עולם, העלף מיר איך זאל נישט קוקן אויף אנדערע, איך זאל זיך פרייען מיט וואס איך האב, איך זאל אריינכאפן אביסל גוטע זאכן".

אזוי זאלסטו רעדן צום אייבערשטן; שעם זיך נישט, דערצייל דעם אייבערשטן פונקטליך וועם דו ביסט מקנא און מיט וואס דו ביסט אים מקנא, אזוי וועט עס ארויסגיין פון דיר.

די רעצעפט פון רבי'ן איז אזוי וואונדערליך; עס נעמט ארויס אלע שלעכטע מידות, מען ווערט א ריינער מענטש.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסטו האבן הצלחה אין אלע ענינים. א חתיכה וחתומה טובה, א גוט געבענטשט יאר.

(עצמו אמונה כי תבא תשפ"א)

מ'מישט אריבער צו א נייעם בלעטל

דער רבי זאגט (שיחות הרה"ק סיפון כ"ח) אז ביי די וועלט איז שפחה א פראבלעם, מענטשן רעדן זיך אפ אז זיי פארגעסן זאכן און זיי האבן צער פון דעם. אבער - האט דער רבי געזאגט - ביי מיר האט שפחה א גרויסע מעלה, ווען נישט דעם וואס א מענטש פארגעסט, וואלט ער קיינמאל נישט געקענט דיגען דעם אייבערשטן ווי עס דארף צו זיין, ער וואלט אלעמאל געדענקט אלע זיינע שוועריקייטן וואס זענען אויף אים אריבער, און דאס וואלט אים זייער געשטערט אין לעבן, אזוי ווי אבער א מענטש פארגעסט, קען ער אלעמאל אנהויבן פון ני, ער קען פארגעסן אלעס וואס ער האט געטון ביז יעצט, און אייביג אנהויבן פון פריש.

ספעציעל ווען עס קומט צו לערנען תורה, און א איד קען האבן תלשות הדעת אז ער פארגעסט אלעס וואס ער לערנט, ברענגט דער רבי דעם מדרש (ויקרא כה י"ט, ב) א משל צו איינעם וואס האט געדונגען אריינטער אז זיי זאלן אים אנפילן פעסער, די פעסער זענען אבער געווען געלעכערט און וואס מ'האט אריינגעזאסן דארט איז גלייך ארויסגערינגען, האבן די נארישע אריבער געטראכט צו זיך אז אויב גיסט זיך סיי ווי אויס אלעס וואס מ'לייגט דארט אריין, איז דאך א שאד אויף די ארבעט; ווידער די קליגע אריבער האבן געזאגט, 'וואס גייט אונז דען אן אז ס'גיסט זיך אויס? מיר פאקומען דאך פאצאלט אויף יעדן טאג וואס מיר ארבעטן, מיר וועלן פאקומען אונזער שרר אפילו ווען עס בלייבט גארנישט אינעם פאס. די זעלבע איז מיט די הייליגע תורה, אפילו ווען א מענטש פארגעסט אלעס וואס ער לערנט, וועט ער אבער פאקומען אסאך שרר פונעם אייבערשטן אויף יעדע ווארט תורה וואס ער האט זוכה געווען צו לערנען אויף די וועלט. דער אייבערשטער האט ספעציעל אזוי געמאכט אז מ'זאל פארגעסן דאס לערנען, כדי מ'זאל אלץ האבן א פרישע חשק און געשמאק אין די הייליגע תורה (קהלת רבה א, ל"ד).

דערפאר איז יעצט די צייט צו פארגעסן אלעס וואס מ'האט געטון ביז יעצט, און אנהויבן יעצט מיט א פרישקייט צו לערנען די הייליגע תורה. די תורה ענדיגט זיך מיט די ווערטער (דברים ל"ד, י"ב) "לעיני כל ישראל", זאגט אויף רש"י אז משה רבינו האט צעבראכן די לוחות, וואס דאס האט געמאכט אז מ'זאל פארגעסן דאס לערנען (עיינ פרשת ח"ג), און גלייך הויבט מען נאכאמאל פון אנהויב צו לערנען בראשית. דוקא דורך דעם וואס א איד פארגעסט אלעס וואס איז געווען ביז יעצט, האט ער די כח אנהויבן נאכאמאל פון פריש. א איד דארף שטענדיג מאכן א נייע התחלה, פארגעסן אלעס וואס ער איז דורך ביז יעצט און אנהויבן נאכאמאל מיט א פרישקייט, אזוי ווי ער וואלט יעצט געבוירן געווארן, און ער הויבט יעצט אן צום ערשטן מאל דינען דעם אייבערשטן.

מען פירט זיך אום שמחת תורה אז ווען מען הויבט אויף די ספר תורה ביי הגבהה הויבט מען עס אויף די פארקערטע זייט, דער וואס הויבט אויף די ספר תורה זעט נאר די ליידיגע זייט פון די פארמעט. דאס קומט לערנען דעם מענטש אז אפילו ער האט שוין יעצט געענדיגט די תורה, ער האט שוין אלעס געלערנט, זאל ער נישט זאגן אז ער דארף שוין מער נישט לערנען, נאר מ'ווייזט אים א ליידיגע פארמעט אז ער האט נאך אפילו נישט אנגעהויבן צו לערנען, ער דארף יעצט נאכאמאל אנהויבן מיט א פרישקייט. אפילו א מענטש זעט זיך ווי א ליידיג שטיקל פארמעט, ער האט ממש גארנישט קיין תורה אין זיך, קען ער אויך אנהויבן פון יעצט, אזוי ווי א קליין קינד וואס איז יעצט געבוירן געווארן און הויבט יעצט אן זיין לעבן מיט גאר א נייעם געשמאקן חשק.

מ'דרייט זיך ארום מיט די הייליגע תורה ארום די בימה איינמאל און נאכאמאל. מיר האלטן יעצט ביים סוף פון די הייליגע טעג, מיר האבן אפגעבראכטן א ראש השנה, מיר האבן געפאסט און געדאווענט אום יום כיפור, מיר זענען געזינען אין די סוכה און געשאקלט ד'מינים, יעדער איד איז זיכער געווארן נענטער צום אייבערשטן אין די טעג, יעדער איד האט א הייליגע נשמה וואס וויל זיין וואויל און ערליך און נאנט צום אייבערשטן, יעדער איד האט זיך זיכער פארגענומען גוטע זאכן במשך די טעג אז ער וויל שוין אפלאזן זיינע שלעכטע מעשים און ווערן אן אמת'ער ערליכער איד; דער פראבלעם איז נאר אז ס'גייט נישט אריין אין אונזער מח אז מיר קענען דאס טאקע באווייזן און אויספירן, מיר שפירן אז מיר זענען אזוי שטארק צוגעבינדען צו אונזערע שלעכטע זאכן, און מיר קענען נישט באגרייפן ווי אזוי מיר קענען זיך ארויסדערזען דערפון.

דערפאר טאגט מען ארום און ארום די בימה, דאס ווייזט אויף די אלע גוטע זאכן וואס דרייען זיך ארום אונזער מח און עס גייט נישט אריין איבערווייניג, אז מיר זאלן אנהויבן ארבעטן אויף דעם אז מיר זאלן דאס יא גוט ארייננעמען אין קאפ, מיר זאלן אנהויבן פארשטיין אז מיר קענען אויך מצליח זיין. מיט א שטארקע ווילן און חשק קען יעדער איד אנקומען צו די גרעסטע זאכן, יעדער איד - נישט קיין חילוק ווי אזוי ער זעט נאר אויס און ווי אזוי ער פירט זיך אויף - קען ווערן אן אמת'ער ערליכער איד און א גרויסער צדיק, ער דארף נאר עפענען זיין מויל און אנהויבן רעדן צום אייבערשטן אויף זיין אייגענע שפראך, דערציילן פארן אייבערשטן אלעס וואס ליגט אים אויפ'ן הארץ, און פון די אנדערע זייט דארף ער אנהויבן צו לערנען די הייליגע תורה יעדן טאג, דאס וואשט אפ דעם מענטש פון אלע שמוץ, און דאס דערנענטערט אים צום אייבערשטן, און יעדער איד קען זוכה זיין צו דעם אויף א גרינגע וועג.

רשעות'דיגער קעניג איז דער יצר הרע, ער איז דאך אזא רשע מרושע, ער וויל נאר הרג'ענען דעם איד, ער וויל נאר אים דערביטערן דאס לעבן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט. דער יצר הרע שיסט אריין אינעם איד די פייך וואס זענען באשמירט מיט סם פון כפירות און אפיקורסות, ער ברענגט אריין אינעם מח פונעם מענטש מחשבות פון כפירה, ער וויל אים נאר אוועקרייסן פון זיין אמונה, ער זאל אפלאזן דעם אייבערשטן, ווייל ווי נאר די אמונה ווערט שוואך ביי א איד איז ער שוין א פארטיגער, ער פארלירט זיין מוט, ער פארלירט זיין לעבן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט, און דער איד ווייסט שוין נישט ווי זיך אהרצוטון.

דערפאר האבן מיר דעם הייליגן רבי'ן, וואס ער איז אונזער דאקטער, ער קען אונז אויסהיילן. ווען מיר זאלן אוועקווארפן אונזער שכל און נעמען די עצות און לימודים פון הייליגן רבי'ן, וועט ער ארויסנעמען פון אונז די גיפטיגע סם וואס דער יצר הרע האט אריינגעשאסן אין אונז, מיר וועלן זיך קענען שטארקן אין אמונה, און מיר וועלן קענען הנאה פון אונזער לעבן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

אנשי שלומינו פירן זיך אז ווען מ'טאגט מיט די ספר תורה אין האנט אום שמחת תורה, שווערט מען אז גלייך ווען מ'וועט אוועקגיין פון די וועלט, זאל מען גיין צום הייליגן רבי'ן פאר א תיקון. אזוי ווי דער רבי האט אמאל געזאגט פאר איינעם וואס האט געהאלטן ביים אוועקגיין פון די וועלט אז ער זאל שווערן בנקיטת הפס אז גלייך נאך זיין פטירה זאל ער קומען צום רבי'ן ער זאל אים מתקן זיין (עיינ ספר פעולת הצדיק, סיפון תתמ"ה).

דער אמת איז אבער אז אויב דער מח פון שמחת תורה מיט די ספר תורה אין האנט איז אזוי גרויס אז מ'קען דאן פועל'ן צו קומען צום רבי'ן נאכ'ן שטארבן, איז דאך זיכער אז מ'קען דעמאלט פועל'ן אז נאך דא אויף די וועלט ביים לעבן זאל מען זוכה זיין קומען צום הייליגן רבי'ן, דאס מיינט אז מען זאל זוכה זיין צו לערנען די ספרים פון הייליגן רבי'ן און צו פאלגן זיינע עצות און לימודים, און אזוי וועט מען נאך דא אויף די וועלט קענען פאקומען דעם ריכטיגן תיקון, און האבן א גליקליכע און געשמאקע לעבן.

חיזוק צום טיר

איר קענט באקומען אלע ספרי ברסלב, קונטרסים, "עצתו אמונה", דרשות, ניגונים, סידיים, USB, SD, און נאך; דעליווערט צו אייער טיר!
רופט אריין מיט אייער פארלאנג צו
347-509-4908
און מיר וועלן פרובירן בעדיה עס צו טיין צו אייך אהיים

ובלכתך בדרך

זייענדיג אינטערעסאנט קענט איר אויך לערנען תורה; זאגט מיט משניות, גמרא, תהלים, תיקון הכללי, און נאך
קול ברסלב
212-444-9191
1, 6

עצתו אמונה אויף פאסט

סובסקרייבט אייך צו באקומען די "עצתו אמונה" יעדע וואך אויף די פאסט פאר די ביליגע פרייז פון בלויז \$2.99 א וואך זייט אויך פון די גליקליכע וואס זענען זיך מחיה יעדע וואך מיט די פילע עצות און חיוון אין לעבן
718-387-2691 #3
subscribe@kerenhadfusa.org

קוואל פון חיזוק (פרויען) - שיעורים; מעשיות מן תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090
חיזוק יומי אימעיל chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות מן תפלה; און נאך
845-351-0910 / 212-444-9191
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 438-300-8080
צו באקומען דעם גליון אויף אימעיל breslevcenter@gmail.com